

РЕШЕНИЕ

№ 1507

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **5998** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл.4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] от [населено място], [улица], вх. 1, ет. 2, ап. 7, чрез адв. Д. Д., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. С, ет. 1, офис 1 против ревизионен акт № 21-361 от 31.08.2012г., издаден от орган по приходите в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” на Столична община, потвърден от кмета на Столична община с решение № МДТ – РД – 22 – 01 – 15 от 19.04.2013г. в частта на определените задължения за такса битови отпадъци и мълчаливо потвърден в частта на установените задължения за данък върху недвижимите имоти за 2011г.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт изцяло като необоснован и незаконосъобразен, издаден в противоречие с приложимите материално – правни разпоредби и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правят се възражения, че дружеството неправилно е декларирано по чл.17, ал. 1 от ЗМДТ (отм.) закупен от него с нотариален акт №183, том V, рег. № 14198, дело № 331 от 2007г. на нотариус М. Ш. незастроен недвижим имот, находящ се в [населено място], местност „К. вада”, район Л. като нежилищен имот. Имотът е отреден за жилищно строителство и това е действителното му предназначение. Направено е искане по чл. 106, ал. 1 от ДОПК за служебна корекция на грешно декларирани обстоятелства и определяне на дължимия данък недвижими имоти и такса битови отпадъци съобразно действителното

предназначение на имота, което не е уважено в процесния ревизионен акт. Жалбоподателят твърди, че са нарушени правилата за определяне на облагаемата основа, тъй като имотът е обложен като нежилищен, а не съобразно действителното му предназначение, определено съгласно чл. 8 от ЗУТ с подробния устройствен план. Също така счита, че са нарушени правилата за облагане с такса за битови отпадъци, защото са определени задължения за услуги, които не са предоставяни. Твърди, че независимо, че имотът е включен в района, определен със заповед на кмета на Столична община за предоставяне на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, такива услуги не са предоставяни, не са правени разходи за конкретния имот, включително и по причина, че имотът не генерира битови отпадъци. Смята, че на това основание отпада и задължението за заплащане на такса за обезвреждане на битови отпадъци. Прави възражение за нарушение на принципа на обективност по чл. 3 от ДОПК и принципа за законност по чл. 2, ал.1 от ДОПК и принципа на служебното начало по чл. 5 от ДОПК. Подробни съображения за незаконосъобразност на определените задължения по ЗМДТ се излагат в представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – кметът на Столична община, чрез упълномощения процесуален представител адв. П. прави искане жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Процесният имот не е жилищен по смисъла на §1, т. 2 от ДР на ЗМДТ и §1, т. 29 и т.30 от ДР на ЗУТ и т. 51 от § 1 на ЗДДФЛ. Не са доказани възраженията, че не са предоставяни услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане на битови отпадъци в депо. Представени са доказателства, че Столична община е начислила и изплатила разходи и за трите компонента на услугата, предвидени в чл. 62 от ЗМДТ. Претендира присъждане на разноски за съдебното производство.

Административен съд, С. - град след като обсъди доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на ревизионния акт, след изчерпване на задължителния административен ред за неговото оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК, приложим на основание чл. 4, ал.1 от ЗМДТ и в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на акта съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът намира следното:

Ревизионното производство по ЗМДТ спрямо [фирма] е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № 21-138/23.04.2012г., издадена от и.д. началник на отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” на Столична община. Заповедта е връчена на ревизираното лице на 23.04.2012г. В обхвата на ревизията са включени задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци за периода 01.01.2007г. – 31.12.2011г. с обект на ревизията недвижими имоти, собственост на дружеството.

Органът по приходите, възложил ревизията черпи правомощията си по акт за определяне на органи по чл. 112, ал. 2, т.1 ДОПК № МДТ 9301-67/04.05.2011г. на директор на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, който като ръководител на звеното за МДТ съгласно чл. 4, ал.5 от

ЗМДТ упражнява правомощията на териториален директор.

За резултатите от ревизията е изготвен ревизионен доклад № 21-308/25.07.2012г., връчен надлежно на пълномощник на ревизираното лице. Против констатациите в ревизионния доклад е подадено възражение, прието за неоснователно от компетентния орган по приходите в издадения ревизионен акт № 21-361/31.08.2012г. Р. акт е издаден от компетентен орган, съгласно заповед №РД-09-3917/21.10.2008г. на кмета на Столична община, на основание чл.44, ал. 2 от ЗМСМА във връзка с чл. 4, ал. 1 – 5 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК, в която са определени за органи по приходите служителите и длъжностните лица от дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, които извършват установяването, обезпечаването, събирането и контрола върху местните данъци и такса битови отпадъци.

С ревизионния акт са определени задължения на [фирма] за периода от 01.01.2007г. до 31.12.2011г. за данък върху недвижимите имоти в размер на 1 353.75 лева главница и лихви в размер на 91.76 лева, които са внесени и такса за битови отпадъци в размер на 108 757.27 лева главница и лихви в размер на 34 342.72 лева, изчислени към 25.07.2012г. или общо е определена дължимата сума от 143 099.99 лева след приспадане на внесени 1445.51 лева.

В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е собственик на следните недвижими имоти: УПИ VIII – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, целият с площ от 555 кв.м., УПИ IX – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, целият с площ от 690 кв.м., УПИ X – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, целият с площ от 712 кв.м. Имотите са придобити с нотариален акт №183, том V, рег. № 14198, дело № 331 от 2007г. на нотариус М. Ш.. Имотите са декларирани с данъчна декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ (отм.) при придобиването им с посочена отчетна стойност от 2 835 953.50 лева, коригирана на 722 000 лева, считано от 22.11.2010г.

За 2011г. е подадена декларация от [фирма] по чл. 23 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), че такса битови отпадъци за 2011г. ще се определя в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и ще се използва един съд за битови отпадъци, веднъж седмично.

Данък върху недвижимите имоти е определен с ревизионния акт само за 2011г., върху отчетната стойност като по-високата при сравнение с данъчната оценка, тъй като е прието, че имотите не са жилищни.

Относно таксата за битови отпадъци е прието, че имотите попадат в границите на територията на район „Л.”, определени за всяка отделена година със заповед на кмета на Столична община, в които се извършват и трите услуги по чл. 62 от ЗМДТ. С ревизионния акт таксата за битови отпадъци е определена съгласно размерите, посочени в решенията на СОС по чл. 8 от ЗМДТ за съответните години, отделно за трите компонента на таксата по чл. 62 от ЗМДТ в размер на 12 промила годишно върху отчетната стойност на имота, като е прието, че имотът е нежилищен. За 2011г., предвид подадената декларация по чл. 23 от НОАМТЦУПСО таксата за битови отпадъци е определена в размер на 1300 лева за годината за сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане на битовите отпадъци в депа и 3,5 промила върху отчетната стойност на имота за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. В хода на ревизионното производство са събрани и приобщени

доказателства от дирекция „Финанси” на Столична община за направените и разплатени разходи от бюджета на общината за предоставяне на услугите по чл. 62 от ЗМДТ на територията на [населено място]. Извършена е проверка от страна на дирекция „Столичен инспекторат” при Столична община, която е установила, че процесният недвижим имот попада на между [улица], [улица], [улица] и [улица], където са разположени съдове за битов отпадък тип „М.” с обем на вместимост 1100 литра и с ежедневна кратност на извозване, тоест имотът е обслужван от изпълнителя на услугата.

В съдебното производство по искане на жалбоподателя е назначена съдебно - техническа експертиза. От заключението на вещото лице, което съдът изцяло кредитира като неоспорено от страните се установява, че [фирма] е собственик на УПИ VIII – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, УПИ IX – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, и УПИ X – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада”, съгласно нотариален акт №183, том V, рег. №14198, дело № 331 от 2007г. на нотариус М. Ш.. Тези имоти попадат в устройствена зона „ЖС” – жилищна зона с преобладаващо средноетажно застрояване, която по предназначение е с преобладаващо жилищно строителство с височина до 15 метра, както към датата на закупуване на имотите, така и по действащия към настоящия момент подробен устройствен план – план за застрояване и регулация. Вещото лице при направения оглед на имота е установило, че имотите са незастроени, не се ползват и няма данни за дейност, която да генерира битови отпадъци. От състоянието на имотите е направен извод, че и за миналия период от 2007г. до 2011г. имотите не са ползвани, не са запазени с вода, канал и ток, няма следи от никаква дейност.

По делото е приета и неоспорена от страните съдебно - икономическа експертиза, с която се установява, че размерът на данъкът върху недвижимите имоти за процесните имоти, определен върху данъчната оценка с размера по чл. 15 от Наредбата за определяне на местни данъци е 9.17 лева за 2007г., 137.49 лева 2008г., 206.39 лева за 2009г., 206.39 лева 2010г. и 201.76 лева за 2011г. С ревизионния акт е определено задължение само за 2011г. за данък върху недвижимите имоти, предвид на което заключението на вещото лице за останалите години е неотносимо към спора. Таксата за битови отпадъци, определена общо по трите компонента на предоставената услуга, но за жилищни имоти е в размер на 12.22 лева за 2007г., 146.65 лева за 2008г., 176.12 лева за 2009г., 176.12 лева за 2010г. и 172.17 лева за 2011г. и съответните лихви за просрочие в общ размер на 176,71 лева.

В хода на съдебното производство са приети заповед № РД – 09-252/11.12.2003г. на кмета на район Л. на Столична община, заповед № РД – 09-037/16.02.2004г. на кмета на район Л. на Столична община, заповед № РД – 09-50-1060/08.08.2007г. на главния архитект на Столична община, писмо на Д., СО, вх. № ГР-70-00-7707 от 04.04.2007г. и 2 бр. извлечения от ПУП – ПЗ и ПР към 08.08.2007г., от които е видно, че предназначението на имота е за жилищно строителство с преобладаващо средноетажно застрояване.

В хода на съдебното производство са оспорени представените частни документи от ответника, свързани с доказване на направените разходи по предоставяне на услугите по чл. 62 от ЗМДТ, а именно документи от т. 48 до т. 67 по представения опис на документи от Столична община на стр. 13 – стр. 15 от делото. Във връзка с оспорването и по искане на ответника по жалбата е назначена съдебно –

счетоводна експертиза, която дава заключение, че документите представляват фактури за изплатени разходи, актове за установяване на извършени и подлежащи на заплащане видове работи, обобщени констативни протоколи, ежедневни констативни протоколи за установяване на количествата на изпълнените и неизпълнените видове дейности. Всички разходи по издадени фактури за получени от общината услуги по сметосъбиране и сметоизвозване, измиване на улици, метене на територията на район Л., извършени от „Т. С. център” Д., Консорциум Т. Чистота С. Д. и [фирма] за периода от 13.11.2007г. до 01.12.2011г. са платени. Общо разплатените разходи по бюджета на Столична община за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване по оспорените документи, описани в т. 48 до т. 67 за район Л. са 4 581 924 лева. Посочен е конкретния размер на извършени и разплатени разходи по бюджета на Столична община за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения, отразени за дейност 60627 – управление на дейностите по отпадъци по години, общо 54 976 276.98 лева. От заключението на вещото лице е видно, че за всички години от 2007г. до 2011г. включително Столична община е разходвала средства за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения, от което следва, че такава услуга е предоставяна на територията на общината. Съдът приема, че оспорването на документите е недоказано и неоснователно и опровергано със заключението на вещото лице.

При така установените факти, съдът, приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 4, ал.1 от ЗМДТ съдебният контрол за законосъобразност на ревизионния акт, с който се установяват задължения по местни данъци обхваща преценка за компетентност на органа .- издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материален закон при неговото издаване.

Оспореният ревизионен акт е издаден от орган, притежаващ материална компетентност, определен със З. № 21-360/31.08.2012г. на и.д. началник отдел „Ревизионен контрол и правно – нормативно обслужване. Ревизията е възложена от орган по приходите с компетентност по чл. 112, ал. 2, т.1 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 ЗМДТ.

При издаването на ревизионния акт е спазена предписаната от закона форма. Спазени са процесуалните правила на ДОПК, приложими на основание чл.4, ал.1 от ЗМДТ като актовете по възлагане и провеждане на ревизията са надлежно връчени на жалбоподателя, който е упражнил и правото си на възражения срещу констатациите на ревизионния доклад по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, които видно от мотивите на ревизионния акт са приети за неоснователни. Не са допуснати и съществени нарушения на процесуалния закон, които да са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт. Съгласно чл.160, ал. 4 от ДОПК, приложим и в производство по обжалване на ревизионни актове по ЗМДТ, съдът дължи произнасяне по съществото на спора относно основанието и размера на определените задължения за местни данъци и такси.

Съдът обаче счита, че издаденият ревизионен акт е материално незаконосъобразен, не са определени правилно размера на начисления данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци, което е основание за изменение на размера на задълженията, поради определянето им в разрез с приложимите материално правни норми.

Относно данъка върху недвижимите имоти:

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, в приложимата по време редакция от ДВ, бр.105 от 2006г. с данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията.

Кръгът на данъчнозадължените лица се определя от нормата на чл.11 от ЗМДТ. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 към 1 януари на годината, за която се дължи, а съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната основа е данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, съгласно приложение № 2. В случая спорът е относно определянето на процесния имот като жилищен или като нежилищен, което води до промяна на данъчната основа за определяне на данъка върху недвижимия имот и на неговия размер. Предназначението на имота се определя, съгласно разпоредбата на чл. 8 от ЗУТ с подробния устройствен план. Настоящата съдебна инстанция счита, че действителното предназначение на имота следва да се определи по нормативно установения ред, а не съгласно погрешно декларираните обстоятелства при подаване на декларацията по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ. За конкретния имот има влязъл в сила подробен устройствен план, видно от заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза. От него се установява, че имотите на [фирма] попадат в устройствена зона „ЖС“ – жилищна зона с преобладаващо средноетажно застрояване, която по предназначение е с преобладаващо жилищно строителство с височина до 15 метра, както към датата на закупуване на имотите, така и по действащия към настоящия момент подробен устройствен план – план за застрояване и регулация. След като имотът по своето предназначение е жилищен, следва данъкът да се определи върху данъчната му оценка, съгласно чл. 21, ал.1, предл.последно от ЗМДТ. С ревизионния акт е определен данък върху недвижимите имоти за 2011г. в размер на 1353.75 лева главница и 91.76 лева лихви, изцяло внесени. Данъкът е определен като за нежилищен имот на предприятието върху отчетната стойност, който е по-висока при сравнение с данъчната оценка. Следва той да се определи като за жилищен имот, каквото е неговото действително предназначение. Размерът на данък недвижими имоти за 2011г., съгласно чл.15 от Наредбата за определяне на местни данъци на Столична община в размер на 1.875 на хиляда. Съгласно заключението на съдебно-икономическата експертиза данъкът е в размер на 201.76 лева за 2011г. С ревизионния акт е определен размер на данък върху недвижимите имоти в размер на 1353.75 лева главница и 91.76 лева лихви за 2011г. Така определеният размер на данъка за 2011г. е незаконосъобразен и следва да бъде изменен в размера, посочен от вещото лице в съдебно-икономическата експертиза или в размер на 201.76 лева.

Относно таксата за битови отпадъци.

В чл. 62 от ЗМДТ е предвидено, че таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за

обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 в годишен размер за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план сметка за всяка дейност. Законът в ал. 2 на чл. 63 (И.. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) изисква границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 в съответния район, както и честотата на сметоизвозване да се определят със заповед на кмета на общината и да се обявяват публично до 30 октомври на предходната година. По делото безспорно е установено, че процесните имоти попадат в границите на издадените на основание чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ заповеди № РД-09-1109/30.10.2006г., № РД – 09 – 2292/29.10.2007г., № РД-09-4014/31.10.2008г., №РД – 09 – 1528/27.10.2009г., № РД – 09 - 1797/29.10.2010г. за определяне на границите на територията на район „Л.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. В т. 4 на всички заповеди е оределено, че за тези имоти се оказват услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и по обезвреждане на битовите отпадъци в депа и други съоръжения, които се предоставят на територията на цялата Столична община и в частност на територията на район „Л.“. Освен, че процесният имот попада в границите, определени за предоставяне и на трите вида услуги по чл. 62 от ЗМДТ, видно от заключението на вещото лице по съдебно – икономическата експертиза за тези услуги са заплащани разходи от Столична община, конкретно за район „Л.“ и общо за услугата обезвреждане на отпадъци за територията на цялата община. Такива услуги са предоставяни и ползвани и не е приложим чл.71, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМДТ. Относно услугата по сметосъбиране и сметоизвозване в хода на ревизионното производство с проверка на Столичен инспекторат е установено, че процесните имоти попадат между [улица], [улица], [улица]и [улица], където са разположени съдове за битов отпадък тип „М.“ с обем на вместимост 1100 литра и с ежедневна кратност на извозване, тоест имотът е обслужван от изпълнителя на услугата сметосъбиране и сметоизвозване. За 2011г. е подадена декларация от жалбоподателя, по чл. 23 от НОАМТЦУПСО, че за 2011г. ще се използва един съд за битови отпадъци, веднъж седмично. За другите години такава декларация не е подавана. Съгласно чл. 27, ал. 2 в редакцията на текста за 2007г. и 2008г. и съответно чл.27, ал. 2, ал. 5 и ал. 6 за следващите години, не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за жилищни имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и собствениците, респ. ползвателите с учредено вещно право на ползване, са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. Такива декларации не са подадени и съответно на приложимите материално правни норми се дължи такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци. Таксата се дължи и за обезвреждане на битовите отпадъци в депа и други съоръжения и

за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Със заключението на съдебно – икономическата експертиза се установява, че Столична община предоставя услугата обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения, за която са начислени разходи за всички години, предмет на ревизията. Основание за освобождаване от таксата по чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗМДТ е услугата да не се предоставя, какъвто не е настоящия случай. Обстоятелството дали конкретно жалбоподателя ползва депото поради определени причини или не е ирелевантно, тъй като нормата, освобождаваща от задължение за плащане на таксата съдържа различен фактически състав. Същото се отнася и за услугата поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, която се предоставя от общината, доколкото има начислени разходи за нея.

За всички процесни години се дължи такса битови отпадъци, но не в размерите, определени с ревизионния акт. С ревизионния акт са определени задължения за такса битови отпадъци за 2007г. в размер на 2835.95 лева главница, за 2008г. в размер на 34 031.44 лева главница, за 2009г. в размер на 34 031.44 лева главница, за 2010г. в размер на 34 031.44 лева главница и за 2011г. в размер на 3827 лева главница и съответните лихви. По изложените по-горе съображения таксата за битови отпадъци следва да се определи за жилищен имот на предприятие, каквото е предназначението на конкретните имоти по подробния устройствен план. Съгласно чл. 66 от ЗМДТ, таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на Общинския съвет, въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, като СОС определя размера на такса битови отпадъци по години. С решение №34/25.01.2007г. на СОС, с решение №87/28.02.2008г. на СОС за имотите на гражданите и жилищните имоти на предприятията таксата е в размер на 2 промила върху данъчната оценка на имотите. За 2009г., 2010г. и 2011г. е определена с решения на СОС в размер на 1.60 промила върху данъчната оценка. За отделните години, определената такса за битови отпадъци е в размер на 12.22 лева за 2007г., 146.65 лева за 2008г., 176.12 лева за 2009г., 176.12 лева за 2010г. и 172.17 лева за 2011г. и съответните лихви за просрочие в общ размер на 176,71 лева към 25.07.2012г. , в какъвто размер следва да се измени ревизионния акт.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за основателност на жалбата в частта на определените задължения по ЗМДТ за ДНИ за 2011г. и за такса битови отпадъци за 2007г., 2008г., 2009г., 2010г. и 2011г. за незастроен нежилищен имот на [фирма] по нотариален акт №183, том V, рег. №14198, дело № 331 от 2007г. на нотариус М. Ш., представляващ УПИ VIII – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада“, целият с площ от 555 кв.м., УПИ IX – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада“, целият с площ от 690 кв.м., УПИ X – 1293 от кв. 35 по плана на [населено място], район Л., местност „К. вада“, целият с площ от 712 кв.м. и съответните лихви върху главницата.

При този изход на спора и предвид направеното от жалбоподателя и от ответника по жалбата искане за присъждане на разноски, такива се дължат съобразно уважената част от жалбата по компенсация. Жалбоподателят е направил съдебни разноски в общ размер от 4984 лева, за което е представен

списък с разноси. Жалбата се уважава за сумата от 142037 лева, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 4947 лева на основание чл. 161 за уважената част от жалбата. За отхвърлената част от жалбата на администрацията се дължат разноси в размер на юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 201 лева. По компенсация ответникът дължи разноси в размер на 4746 лева. Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, Административен съд, С. град, I отделение, 43 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] от [населено място], [улица], вх. 1, ет. 2, ап. 7, ревизионен акт № 21-361 от 31.08.2012г., издаден от орган по приходите в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” на Столична община, потвърден от кмета на Столична община с решение № МДТ – РД – 22 – 01 – 15/19.04.2013г. като установява размер на ДНИ от 201.76 лева за 2011г. и размер на ТБО от 12.22 лева за 2007г., 146.65 лева за 2008г., 176.12 лева за 2009г., 176.12 лева за 2010г. и 172.17 лева за 2011г. и съответните лихви за просрочие.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на в останалата част.

ОСЪЖДА Столична община с адрес [населено място], [улица] да заплати на Р.” О., ЕИК[ЕИК] от [населено място], [улица], вх. 1, ет. 2, ап. 7 сумата от 4746 (четири хиляди седемстотин четиридесет и шест) лева, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: